

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 27207

гр. София, 03.08.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в закрито заседание на трети август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. ИВАНОВА

като разгледа докладваното от ИВЕТА В. ИВАНОВА Гражданско дело № 20231110101872 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 130 ГПК

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от Р. Ж. Б., чрез пълномощника си адв. С. П. против „.....“ АД и против ЧСИ М. П. с рег. № 851 на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд с искане да бъде признаване за установено несъществуването на правото на съдебния изпълнител да извършва принудително изпълнителни действия по изпълнително дело № 20208510401087 по описа му, както и за прогласяване нищожността на всички актове на ЧСИ, на основание на които срещу длъжника – ищеца Р. Б. са извършени принудителни изпълнителни и процесуални действия след 10 март 2022 г., респ. след 08 юли 2022 г. в случай, че има такива. В исковата молба са изложени твърдения, че през месец юни 2020 г. пред ЧСИ М. П. е образувано изпълнително дело № 1087/2020 г. с взыскател „.....“ АД и длъжник – ищецът по делото Р. Ж. Б.. Посочва се, че това изпълнително дело е образувано неправилно и незаконосъобразно пред ЧСИ П., в противоречие с разпоредбата на чл. 427, ал. 1 ГПК – при липсата на местна компетентност, тъй като към този момент адресите на единственият длъжник по делото са били в село Наред с това се излага и се отправя искане към съда да приеме, че по отношение на изпълнително дело № 1087/2022 г. са налице предпоставките за прекратяване по реда на чл. 433, ал. 1, т. 5 ГПК – поради липсата на секвестрируемо имущество при длъжника, установена в хода на проведено гражданско дело № 65/2022 г. по описа на Районен съд – Трън на основание чл. 448 ГПК. Посочва се, че въпреки наличието на посоченото основание ЧСИ отказва да постанови прекратяване на изпълнителното дело. Поддържа се също и се отправя искане да бъде прието от съда, че изпълнителното дело е прекратено и на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК като перимирано по силата на закона - поради липсата на поискани и извършвани принудителни изпълнителни действия в продължение на две години. Посочва, че последното такова действие е налагането на възбрана върху ½ идеална част от правото на собственост от апартамент № 13, находящ се в град, представляващ имот с идентификатор 68134.4091.656.1.78, извършено с искане за вписване на възбрана на ЧСИ М. П. от 27.01.2020 г. Намира, че само по себе си това изпълнително действие е извършено неправилно, тъй като възбраната е вписана по персоналната партида на ищеца Р. Б., вместо по партидата на собственика на имота - Ц.А.. В исковата молба се посочва, че ищецът има правен интерес от предявяване на иски претенции за защита срещу извършването на незаконосъобразни принудителни действия чрез предявяване на иск по чл. 439, евентуално по чл. 124, ал. 1 ГПК. Твърди се, че в случая ищецът не оспорва материалната основа на

правото на принудително изпълнение, а оспорва процесуалните нарушения и правото на взыскателя да изисква и съответно на съдебния изпълнител да извършва принудителни изпълнителни действия именно в рамките на това изпълнително дело. По тези съображения ищецът отправя искане за постановяване на решение, с което да се признае за установено несъществуването на правото на „.....“ АД да иска извършването на изпълнителни действия по прекратеното по силата на закона изпълнително дело № 1087/2020 г. по описа на ЧСИ П., считано от 10.03.2022 г., съответно след 08.07.2022 г. – поради прекратяването му на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК или поради прекратяването му на основание чл. 433, ал. 1, т. 5 ГПК или да бъде признато несъществуване на правото на съдебния изпълнител да извършва принудителни изпълнителни действия по изпълнителното дело поради липсата на местна компетентност за това съгласно чл. 427, ал. 1 ГПК. Наред с това се отправя искане с решението си съдът да прогласи за нищожни всички актове на съдебния изпълнител, въз основа на които срещу ищеца са извършени изпълнителни и процесуални действия след прекратяване на делото на 10.03.2022 г., респ. на 08.07.2022 г., както и в случай, че е допустимо, да бъдат дадени указания до съдебния изпълнител за прилагане на правните последици по чл. 433, ал. 1, т. 7 и чл. 433, ал. 3 – ал. 5 ГПК. В депозирана по делото уточнителна молба от 13.03.2023 г., във връзка с дадени от съда указания с разпореждането от 24.02.2023 г. по реда на чл. 129, ал. 2 ГПК, ищецът Р. Б., чрез пълномощника си адв. П., отново посочва, че оспорва не материалната основа на правото за извършване на изпълнителни действия, а правото на взыскателя да извършва такива в рамките на конкретното изпълнително дело, намирайки исковите претенции за допустими на основание чл. 439 ГПК. Заявява, че в случая изпълнителното дело следва да се счита за прекратено – на основание чл. 433, ал. 1, т. 5 или на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Като трето и самостоятелно основание на исковите си посочва и образуването на този изпълнителен процес в нарушение на правилата за местна подсъдност, следващи от разпоредбата на чл. 427, ал. 1 ГПК. Поддържа, че целената от Р. Б. искова защита е да се прогласи за нищожна вписаната възбрана, предвид това, че същата е отразена по персоналната партия на ищеца, вместо по партията на действителния собственик на имота, което поражда интересът му да иска заличаването ѝ. В заключение посочва, че с предявената искова претенция се атакува поискана, наложена и вписана от ЧСИ възбрана, което прави ответниците задължителни и необходими другари. Отправя искане съдът да приеме, че изпълнително дело № 1087/2020 г. по описа на ЧСИ М. П. е недопустимо образувано пред него поради липсата на компетентност съгласно правилата на местната подсъдност; че същото е прекратено по право на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 или т. 5 ГПК. С оглед така изложените твърдения и искания се отправя ново искане, формулирано като петитум на исковата молба, с което да се прогласи нищожността на наложената възбрана, вписана под № 5744/07.02.2020 г. в Службата по вписванията при АВ.

С разпореждане от 29.05.2023 г., съдът, приемайки, че въпреки така депозираната уточнителна молба от ищеца, исковата молба продължава да е нередовна, на основание чл. 129, ал. 2 ГПК е указал на същия в двуседмичен срок да отстрани допуснатите нередовности, като: посочи конкретното си искане за защита по см. на чл. 2 ГПК, като очертае ясно и недвусмислено предявената искова претенция по основание и петитум (искане към съда), в частност като посочи дали единственото му искане е да се прогласи нищожността на възбрана, наложена по искане на ЧСИ М. П. с рег. № 851 на КЧСИ с изх. № 327/27.01.2020 г. по изп. дело № 20208510401087/2020 г. по отношение на 1/2 идеална част от поземлен имот с идентификатор 68134.4091.656.1.78 по КKKP на град София (доколкото в обстоятелствената част са изложени твърдения за съществуващ правен интерес от искова претенция по чл. 124 ГПК, а е заявен петитум за прогласяване нищожност на възбрана). В случай, че искането на ищеца е за прогласяване нищожността на това изпълнително действие да уточни дали основанието, поради които счита това действие за незаконосъобразно са отпадане на предпоставките за вписването ѝ поради прекратяване на

изпълнителното производство, респ. поради образуването му пред съдебния изпълнител в нарушение на правилата за местна подсъдност или наред с това поради налагането ѝ по отношение на имот, който не е собствен на ищеца, както и да обоснове правния си интерес от предявяване на исковата претенция, съобразявайки, че се касае за оспорване на конкретно изпълнително действие, извършено в хода на процесното изпълнително производство. С разпореждането съдът е указал на ищеца, че при неизпълнение в цялост и в срок на дадените указания, исковата молба ще бъде върната, а производството по делото – прекратено.

За изпълнение на указанията по делото е постъпила уточнителна молба от ищеца Р. Б., чрез пълномощника му адв. П., от 06.07.2023 г., в която се излага, че се предявява иск за признаване за установено несъществуването на правото на вискателя и ответник по делото „.....“ АД да извършва принудителни действия за събиране на вземането си по изпълнителен лист от 03.01.2020 г., в хода на изп. дело № 1087/2020 г. по описа на ЧСИ М. П. и за признаване за установено, че при вписване на възбраната са допуснати пороци по см. на чл. 88 и чл. 90 ЗКИР – извършено е недействително вписване, недопустимо такова и вписване относно несъществуващо обстоятелство. Направено е искане за прогласяване нищожността на съдържанието на постановлението за налагане на възбрана в частта, в която е отразено, че се налага върху собствен на ищеца Р. Б. имот.

Съдът, анализирайки изложените в исковата молба твърдения, както и тези в депозираните по делото уточнителни молби, намира, че предявените искиви претенции се явяват процесуално недопустими, предвид следните съображения:

Изясни се, че с исковата молба и депозираните уточнителни такива ищецът Р. Б. оспорва правото на вискателя и ответник по настоящото дело „.....“ АД да иска извършването на принудителни изпълнителни действия по изп. дело № 1087/2020 г. по описа на ЧСИ М. П. именно в хода на този изпълнителен процес поради незаконосъобразното му образуване и поради наличието на основание за прекратяването му, без да оспорва съществуването на вземанията, удостоверени в изпълнителния лист от 03.03.2020 г., издаден по гр. дело № 414/2016 г. по описа на СГС, ГО, 1-13 състав, въз основа на който се твърди, че е образувано изпълнителното дело.

В Глава тридесет и девета от ГПК, озаглавена „Защита срещу изпълнението“ законодателят ясно е провел разграничение на формите на защита, в т.ч. на длъжника, срещу твърдяно незаконосъобразно принудително изпълнение, обособявайки защита срещу процесуална незаконосъобразност на изпълнителния процес, чрез обжалване на действията на съдебния изпълнител – чл. 435 – чл. 438 ГПК и защита срещу материалноправна незаконосъобразност – защита по исков ред, в т.ч. чрез оспорване на вземането по реда на чл. 439 ГПК.

Съгласно последната длъжникът в изпълнителния процес може да оспорва чрез иск изпълнението. По своята правна същност този отрицателен установителен иск е проявна форма на защита на длъжника в производството по индивидуално принудително изпълнение срещу материалноправната му незаконосъобразност. Последният има за предмет оспорване на вземането, материализирано в изпълнителния лист и може да бъде основан единствено на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание и водещи до погасяване на възникналото и претендирано право на вискателя или на отговорността на длъжника – арг. ал. 2 на същия законов текст.

В настоящия случай ищецът излага твърдения за процесуални нарушения в хода на образуването и висящо изпълнително дело № 1087/2020 г. по описа на ЧСИ М. П. – образуването му при нарушаване на правилата за местна компетентност, липсата на предприети действия по прекратяването му от съдебния изпълнител, въпреки наличието на две самостоятелни основания за това – по чл. 433, ал. 1, т. 5 ГПК и по чл. 433, ал. 11 т. 8

ГПК, както и незаконосъобразното налагане на възбрана, чрез вписването ѝ по персоналната партида на ответника, с отправено към съда искане в мотивите си да констатира тези нарушения и да постанови, че в полза на вискателя не съществува правото да иска извършването на изпълнителни действия и то в рамките на конкретното изпълнително дело, респ. за прогласяване на нищожността на възбраната като изпълнително действие.

Съдът счита, че по своя характер така изложените доводи предполагат защита именно по реда на чл. 435 ГПК, чрез обжалване на процесните действия на съдебния изпълнител, в т.ч. на отказ да прекрати изпълнителното дело, по реда и при наличието на предпоставките за това, установени именно в Раздел I на Глава 39, озаглавен „Обжалване на действията на съдебния изпълнител“, още повече, че формулираният от ищеца петитум на тази искова претенция не сочи на допустима форма на защита по реда на чл. 124 ГПК, тъй като е насочена към отричане не на субективно материално право, обективизирано в изпълнителния лист и за чието събиране е образуване изпълнителното дело, а към отричане на процесуалното право на кредитора, в качеството му на вискател, да иска извършване на изпълнителни действия в рамките на образувания процес.

В разпоредбата на чл. 124 ГПК изрично са посочени възможните процесуални средства за защита по реда на ГПК, а именно: иск за възстановяване на право, когато то е нарушено или за установяване съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това чл. 124, ал. 1; иск за осъждане на ответника да изпълни повтарящи се задължения, дори тяхната изискуемост да настъпва след постановяване на решението – чл. 124, ал. 2 ГПК, иск за пораждане, изменение или прекратяване на граждански правоотношения - само в предвидените в закон случаи – чл. 124, ал. 3 ; иск за установяване истинността или неистинността на един документ и иск за установяване съществуването или несъществуването на други факти с правно значение - само в случаите, предвидени в закон – чл. 124, ал. 4 ГПК, съответно иск за установяване на престъпно обстоятелство от значение за едно гражданско правоотношение или за отмяна на влязло в сила решение – в посочените случаи по чл. 124, ал. 5 ГПК.

Искането на ищеца, основано на твърдения за процесуална незаконосъобразност на изпълнителния процес, не е сред изброените средства за защита по реда на ГПК, което е основание за връщане на исковата молба.

В допълнение, по отношение на искането на Р. Б. за прогласяване на нищожността на вписана възбрана в рамките на изпълнителния процес, като конкретно предприето от съдебния изпълнител и ответник по делото ЧСИ М. П., изпълнително действие, съдът намира, че въпреки двукратно дадените указания за това, ищецът не изложи твърдения за обосноваване на правния си интерес от предявяване на исковата претенция, съобразявайки, че се касае за конкретно изпълнително действие, извършено в хода на изпълнителното производство. Изложените от ищеца нови твърдения едва с уточнителната молба от 06.07.2023 г. за недействителност на самото вписване и за предявяване на искова претенция не по чл. 124 ГПК, а по реда на чл. 88 ЗКИР съдът намира за недопустимо предявено ново искане за защита, основано на различни твърдения и с различно искане, което е недопустимо в производство по отстраняване на нередовности в исковата молба по реда на чл. 129, ал. 2 ГПК, предвид това и, че дадените от съда указания са в друга насока.

За правна прецизност съдът счита за необходимо да отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 90, ал. 1 ЗКИР вписването в имотния регистър се заличава, когато по исков ред се установи недопустимост или недействителност на вписването, както и несъществуване на вписаното обстоятелство. Касае се за три самостоятелни искиви претенции, които са установителни по своя характер, поради което предявяването им е обусловено от обосноваване на правен интерес на ищеца от търсената защита, като предпоставка за допустимостта им.

В настоящия случай, с оглед изложените от ищеца твърдения в исковата и

уточнителните молби, а именно, че вписването на възбраната е направено по партидата на ищеца, но, че същият не е собственик на имота, като е налице оповестяване на ограничение в правната му сфера - информация, достъпна за трети лица, предвид публичния характер на регистъра, с които ищецът има или ще има облигационни отношения, само по себе си не обуславя наличието на обоснован правен интерес от тази защита.

Мотивиран от горното и на основание чл. 130 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 9144/12.01.2023 г., подадена от Р. Ж. Б. срещу „.....“ АД и срещу ЧСИ М. П. с рег. № 851 на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд, уточнена с молба от 13.03.2023 г. и с молба от 06.07.2023 г. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по настоящото гр. дело № 1872/2023 г. по описа на Софийски районен съд, I ГО, 51-ви състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба, пред Софийски градски съд, в едноседмичен срок от съобщаването му на ищеца.

ПРЕПИС от определението да се връчи на ищеца – чрез пълномощника му адв. П., на посочения по делото съдебен адрес.

Съдия при Софийски районен съд: _____